

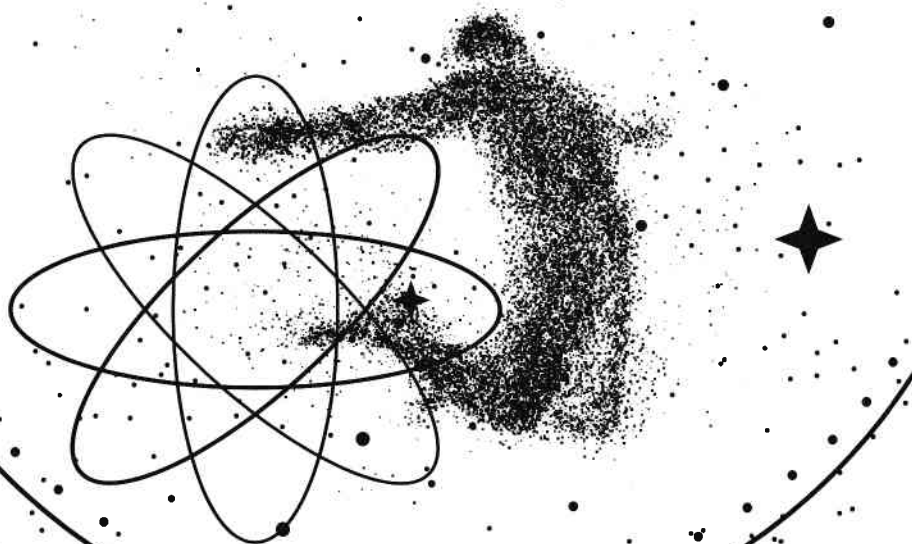
LIBRIS.

We know
books

H.G. WELLS

OMUL INVIZIBIL

Traducere din limba engleză de
Ioana Iordache

DPH
DREPTICA PUBLISHING HOUSE

București, 2024

CUPRINS

CAPITOLUL 1	
Apariția personajului străin	11
CAPITOLUL 2	
Prima impresie a domnului Teddy Henfrey	19
CAPITOLUL 3	
O mie și una de sticle	26
CAPITOLUL 4	
Domnul Cuss îl interoghează pe străin	33
CAPITOLUL 5	
Tâlhăria de la parohie	41
CAPITOLUL 6	
Mobila care a luat-o razna	44
CAPITOLUL 7	
Demascarea străinului	49
CAPITOLUL 8	
În trecere	60
CAPITOLUL 9	
Domnul Thomas Marvel	61

CAPITOLUL 10

Vizita domnului Marvel în Iping 69

CAPITOLUL 11

La hanul „Coach and Horses” 73

CAPITOLUL 12

Omul Invizibil își pierde cumpătul 78

CAPITOLUL 13

Domnul Marvel vrea să-și dea demisia 85

CAPITOLUL 14

La portul Stowe 89

CAPITOLUL 15

Omul care alerga 97

CAPITOLUL 16

La cârciuma „Jolly Cricketers” 100

CAPITOLUL 17

Vizitatorul doctorului Kemp 106

CAPITOLUL 18

Omul Invizibil doarme 117

CAPITOLUL 19

Câteva principii de bază 122

CAPITOLUL 20

Casa de pe strada Great Portland 129

CAPITOLUL 21

Pe Oxford Street 142

CAPITOLUL 22	
La Emporiu	149
CAPITOLUL 23	
În Drury Lane	157
CAPITOLUL 24	
Planul care a dat greș	169
CAPITOLUL 25	
Urmărirea Omului Invizibil	175
CAPITOLUL 26	
Wicksteed este ucis	178
CAPITOLUL 27	
Asediul casei lui Kemp	184
CAPITOLUL 28	
Vânătorul vânat	197
EPILOG	205

1

Apariția personajului străin

Pe la începutul lunii februarie, într-o zi de iarnă, pe un vânt aspru și o ninsoare abundentă – ultima ninsoare a anului –, străinul a sosit pe jos de la gara Bramblehurst, transportând cu mâinile vârâte în mănuși groase un geamantan mic negru. Era înfolfolit din cap până în picioare, iar borul pălăriei de păslă moale îi ascundea fiecare centimetru al feței, cu excepția vârfului strălucitor al nasului. Zăpada se așternuse pe umerii și pe pieptul lui și forma o coamă albă pe geamantanul pe care-l căra. A intrat în „Coach and Horses” mai mult mort decât viu și și-a aruncat geamantanul pe jos.

— Un foc, a strigat el. Pentru numele lui Dumnezeu! O cameră și un foc!

Și-a scuturat zăpada de pe bocanci și de pe haine în bar și a urmat-o pe doamna Hall în salonul ei de oaspeți ca să negocieze prețul. Fără să lungească prea mult vorba, cu câteva monede aruncate pe masă, omul s-a instalat la han.

Doamna Hall a aprins focul și l-a lăsat acolo ca să meargă să-i pregătească ceva de mâncare. Un oaspete rătăcit la Iping în timpul

iernii era un noroc nemaiîntâlnit, cu atât mai mult un oaspete care nu „se târguiește”, iar ea era hotărâtă să arate că știe să prețuiască norocul care dăduse peste ea. De îndată ce slănina era bine gătită, iar Millie, servitoarea ei apatică, fusese pusă la treabă de câteva vorbe disprețuitoare alese cu grijă, ea a dus șervetul, farfuriile și paharele în salon și a început să le așeze cu atenție. Deși focul ardea vioi, femeia a fost surprinsă să vadă că vizitatorul ei purta încă pălărie și haină, stând cu spatele la ea și contemplând pe fereastră zăpada care cădea în curte.

Măinile sale înmănușate erau strânse la spate. Părea pierdut în gânduri. Femeia a observat că zăpada topită, care încă îi mai acoperea umerii, se scurgea pe covorul ei.

— Domnule, vă pot lua pălăria și haina să le pun la uscat la bucătărie? l-a întrebat ea.

— Nu, i-a răspuns el fără să-și întoarcă privirea.

Nu era sigură că-l auzise bine și era pe punctul de a repeta întrebarea.

Bărbatul și-a întors privirea și s-a uitat la ea peste umăr.

— Prefer să le țin pe mine, a zis el cu insistență, iar femeia a observat că purta ochelari mari, albaștri, cu apărători, și că avea favoriți care se revărsau peste gulerul paltonului, ascunzându-i complet obraji și fața.

— În regulă, domnule, a răspuns ea. Cum doriți. În scurt timp, camera se va încălzi.

Omul nu a zis nimic și i-a întors din nou spatele, iar doamna Hall, simțind că discuția dăduse greș, a așezat restul lucrurilor pe masă cu o mișcare rapidă și a ieșit în liniște din cameră. Când s-a întors, el stătea încă acolo, ca un om de piatră, cu spatele cocoșat, cu gulerul ridicat, cu borul pălăriei ud, din el picurând pe jos, cu fața și urechile

complet ascunse. Gazda a așezat cu mare atenție ouăle și șunca pe masă și mai degrabă a strigat:

— Prânzul dumneavoastră este servit, domnule.

— Mulțumesc, a replicat el înainte ca femeia să termine și nu s-a mișcat până când nu a închis ușa.

Apoi s-a întors și s-a apropiat rapid și nerăbdător de masă.

În timp ce se ducea în spatele barului, spre bucătărie, a auzit un sunet care se repeta la intervale regulate. Clinec, clinec, clinec! răsuna lîngura care era rapid învîrtită într-un vas.

— Fata asta! a spus ea. Acolo! Am uitat de ea complet. A trecut atîta timp!

Și în timp ce ea însăși termina de amestecat muștarul, a muștrat-o pe Millie pentru încetineala ei exasperantă. Femeia pregătise șunca și ouăle, pusese masa și făcuse totul, în timp ce Millie (de ajutor, într-adevăr!) nu reușise decât să ducă cu întârziere muștarul. Tocmai lui să i se întîmple asta, un oaspete nou, care e dornic să rămîna! Apoi a umplut recipientul pentru muștar și, punându-l cu o anumită eleganță pe o tavă de ceai cu auriu și negru, l-a dus în salon.

A bătut la ușă și a intrat prompt. În timp ce făcea acest lucru, vizitatorul ei s-a mișcat repede, așa că nu a reușit decât să zărească scurt un obiect alb care dispărea în spatele mesei. Se pare că a luat ceva de pe jos. A trîntit recipientul cu muștar pe masă, apoi a observat că paltonul și pălăria fuseseră date jos și puse pe un scaun în fața focului, iar o pereche de cizme udau cenușarul din fața șemineului. Femeia s-a îndreptat cu hotărâre către aceste lucruri.

— Presupun că pot să le pun la uscat acum, a spus ea cu o voce care nu accepta un refuz.

— Lasă pălăria, i-a spus vizitatorul cu o voce stinsă și, întorcându-se, a văzut că el își ridicase capul și o privea.

O clipă a rămas cu gura căscată la el, prea surprinsă ca să poată vorbi.

Ținea o pânză albă – era un șervețel pe care îl adusese cu el – peste partea de jos a feței, astfel încât gura și maxilarele îi erau complet ascunse, acesta fiind motivul vocii sale stinse. Dar nu asta a fost ceea ce a surprins-o pe doamna Hall. Era vorba de faptul că toată fruntea lui, deasupra ochelarilor albaștri, era acoperită de un bandaj alb, iar altul îi acoperea urechile, fără să lase nici măcar un centimetru din față descoperit, cu excepția vârfului nasului roz. Acesta era luminos, roz și strălucitor, la fel cum fusese la început. Purta o jachetă de catifea maro închis, cu un guler înalt, negru, căptușit cu material de in, răsucit în jurul gâtului. Părul negru și des, care se ițea cum putea pe sub și printre bandajele înfășurate, se proiecta în cozi și coarne stranii, dându-i cel mai ciudat aspect imaginabil. Acest cap acoperit și bandajat era atât de diferit de ceea ce anticipase ea, încât pentru o clipă a rămas nemișcată.

Omul nu a scos șervețelul, ci a continuat să-l țină, după cum vedea ea acum, cu o mână cu mănuși maro, în timp ce o privea prin ochelarii lui albaștri și întunecați.

— Lasă pălăria, a spus el, vorbind foarte clar prin cărpa albă.

Femeia a început să-și revină după șocul pe care îl trăise. A așezat din nou pălăria pe scaunul de lângă foc.

— N-am știut, domnule, că... a început ea să vorbească, dar s-a oprit stânjenită.

— Mulțumesc! i-a răspuns omul cu ironie, uitându-se când la ea, când la ușă.

— Le voi pune imediat la uscat, domnule, a zis ea și a scos hainele din cameră.

A aruncat din nou o privire la capul lui albicios și la ochelarii albaștri, în timp ce ieșea pe ușă. Șervețelul era încă în fața lui. Doamna Hall a tremurat puțin când a închis ușa în urma ei, iar surprinderea și uimirea i se citeau pe față.

— Niciodată, a șoptit ea. Acolo!

A mers destul de încet spre bucătărie, dar era prea preocupată ca să o întrebe pe Millie cu ce-și pierdea vremea.

Vizitatorul stătea și îi asculta târșâitul picioarelor. A aruncat o privire întrebătoare la fereastră înainte de a-și da laoparte șervețelul și de a-și relua masa. A luat o îmbucătură, a aruncat o privire suspicioasă la fereastră, a mai luat o îmbucătură, apoi s-a ridicat și, luând șervețelul în mână, a traversat camera și a tras jaluzelele până la partea de sus a perdelei albe care ascundea geamurile de jos. Acest lucru a lăsat încăperea în penumbră. După aceea, s-a întors ușurat la masă și la prânzul său.

— Bietul de el, a avut un accident sau o operație sau cine știe ce, a spus doamna Hall. Ce sperietură am tras de la bandajele alea, sinceră să fiu!

A mai pus niște cărbune, a desfăcut uscătorul de rufe și a întins haina călătorului pe el.

— Și ochelarii! De ce arăta mai mult ca o cască decât ca o fință umană?!

I-a agățat eșarfa pe un colț al uscătorului.

— Și își ținea batista la gură tot timpul. Vorbea prin ea! Probabil este rănit și la gură. Poate...

S-a întors ca și cum și-ar fi amintit brusc de ceva.

— Binecuvântează-mi sufletul! a spus ea dintr-odată. Millie, nu ai făcut cartofii?

Când doamna Hall s-a dus să strângă masa de prânz a străinului, impresia că și gura lui era tăiată sau desfigurată în urma accidentului pe care presupunea că îl suferise a fost confirmată, pentru că el fuma o pipă și, cât a stat ea în cameră, nu și-a desfăcut niciodată manșonul de mătase pe care și-l înfășurase în jurul feței în partea de jos pentru a-și duce pipa la buze. Totuși, nu era vorba de uitare, căci ea a văzut că omul i-a aruncat o privire în timp ce fumul îl învăluia. S-a așezat într-un colț, cu spatele la fereastră, și a vorbit acum, după ce a mâncat, a băut și s-a încălzit, simțindu-se confortabil, cu o concizie mai puțin agresivă decât înainte. Reflecția roșiatică a focului se oglindea în ochelarii mari, oferindu-le un aspect nou.

— Am și niște bagaje la stația Bramblehurst, a spus el și a întrebat-o cum le poate primi.

Și-a aplecat capul bandajat destul de politicos în semn de recunoștință pentru explicația ei.

— Măine? a întrebat el. Nu există o livrare mai rapidă? a continuat și a părut destul de dezamăgit când femeia i-a răspuns:

— Nu.

Era chiar sigură? Nu era niciun om cu o căruță care să treacă pe acolo?

Doamna Hall, fără a se împotrivi, i-a răspuns la întrebări și a început o conversație.

— Este un drum abrupt la vale, domnule, i-a spus ea ca răspuns la întrebarea despre căruță.

Apoi, profitând de ocazie, a zis:

— Acolo s-a răsturnat o trăsură, acum un an și mai bine. Un domn a murit, doar vizitiul său a scăpat cu viață. Accidentele, domnule, se întâmplă într-o clipă, nu-i așa?

Dar vizitatorul nu s-a lăsat păcălit atât de ușor.

— Așa e, a răspuns el prin eșarfă, privind-o neliniștit pe femeie prin ochelarii lui impenetrabili.

— Dar e nevoie de mult timp pentru a se vindeca?... Fiul surorii mele, Tom, s-a tăiat la mână cu o coasă. A căzut pe ea, în câmp, și, binecuvântată să fiu! A stat trei luni bandajat, domnule. Nu vă vine să credeți. De atunci mă tem de coasă, domnule.

— Înțeleg, a adăugat vizitatorul.

— A fost înspăimântat că va trebui să facă operație, atât de rău era, domnule.

Vizitatorul a râs dintr-odată. Era un râs lătrător, care i-a ieșit forțat pe gură.

— A fost? a întrebat el.

— A fost, domnule. Și, credeți-mă, nu-i nimic de râs aici, cel puțin pentru cei care l-au îngrijit, cum am făcut și eu, că soră-mea era, mă rog, ocupată toată vremea cu ăia mai mici... Toată ziua, domnule, îi tot puneam și-i desfăceam bandajele. Așa că, dacă-mi este permis să îndrăznesc să o spun, domnule...

— Vrei să-mi aduci niște chibrituri? a zis vizitatorul brusc. Mi s-a terminat pipa.

Doamna Hall s-a ridicat dintr-odată. A fost cu siguranță nepoliticos din partea lui, după ce i-a spus tot ce se întâmplase. Femeia a ezitat un moment în fața lui și și-a amintit de cele două monede. A plecat după chibrituri.

— Mulțumesc, i-a zis el concis, în timp ce doamna Hall le puneja jos, întorcându-și privirea de la ea și uitându-se din nou pe fereastră.

Era complet demoralizant. Evident că era sensibil când venea vorba de operații și pansamente. Totuși, până la urmă, ea nu a îndrăznit să mai spună ceva. Dar felul lui de a o disprețui o iritase, iar Millie avea să simtă pe propria piele aceste lucru chiar în acea după-amiază.

Vizitatorul a rămas în salon până la ora patru, fără nicio scuză pentru că intrase neinvitat. În cea mai mare parte a timpului a fost destul de liniștit. Se părea că a stat în întunericul care se lăsa, fumând la lumina focului - poate ațipind.

O dată sau de două ori, un ascultător curios l-ar fi putut auzi umblând la cărbuni, iar timp de câteva minute a fost auzit plimbându-se prin cameră. Părea să vorbească de unul singur. Apoi, când s-a așezat din nou, fotoliul a scârțâit.

2
Prima impresie a domnului
Teddy Henfrey

La ora patru, când era destul de întuneric și doamna Hall își făcea curaj să intre să-și întrebe musafirul dacă vrea ceai, Teddy Henfrey, ceasornicarul, a intrat în bar.

— Dumnezeule! Doamnă Hall, a spus el, dar este o vreme îngrozitoare pentru cizme subțiri!

Afară, zăpada se întetea.

Doamna Hall era de acord. Aceasta a observat că ceasornicarul avea geanta cu el.

— Ei bine, acum sunteți aici, domnule Teddy, i-a spus ea. M-aș bucura dacă ați arunca o privire la ceasul vechi din salon. Merge și bate bine și tare, dar nu face altceva decât să arate ora șase.

Mergând înainte, a ajuns la ușa salonului, unde a bătut și a intrat.

Vizitatorul ei, pe care l-a văzut când a deschis ușa, stătea pe fotoliu lângă foc, părând că moțăie, cu capul bandajat căzut într-o parte. Singura lumină din cameră provenea de la strălucirea roșiatică a focului – care îi lumina ochii ca niște semnale feroviare